

[Erna Sørensen.]

Bekæmpelsen, og dér mener jeg, at man opnaar gode Resultater ved, at den enkelte Person, hvad enten det er Mand eller Kvinde, gaar til den Læge, han ønsker at blive behandlet hos, som han har Tillid til, og som han eventuelt kender; og som jeg sagde i mit første Indlæg her under Debatten, maa ogsaa Hensynet til Diskretion føre med sig, at man aabner Mulighed for praktiserende Læger til at behandle for offentlig Regning.

Det er blevet anført, at man af Hensyn til den kostbare Medicin ikke kan gaa med til det, men ogsaa her maa jeg sige, at det vilde se daarligt ud, hvis man virkelig ikke har den Tillid til Lægerne, at de varetager deres Arbejde forstandigt og hensynsfuldt, i hvert Fald kan det jo ikke dreje sig om store Summer sammenlignet med det samlede Beløb, man anvender til disse Sygdommes Bekæmpelse. I 1945 blev anvendt 1 400 000 Kr. til Bekæmpelsen, og selv om det skulde blive nogle Tusind Kroner dyrere, at man aabner denne Adgang, saa tror jeg ikke, det betyder noget særligt, at der bliver ofret disse Penge ekstra. Det er jo heller ikke sikkert, at det bliver dyrere, for naar jeg ser paa den Statistik, man har fra de offentlige Klinikker, saa er det saaledes, at i 1943—44 kostede hver Patient pr. Konsultation 5 Kr. 83 Øre, og jeg gaar ud fra, at naar vi tager Statistikken i Dag, saa er det oppe paa mindst 50 pCt. mere; dette Beløb, og det Beløb, som den praktiserende Læge skal have, kan vist ikke differere ret meget. Selvfølgelig medfører hele dette Lovkompleks et stort embedsmæssigt Apparat, og man maa forlange, at den privat praktiserende Læge underkaster sig de Bestemmelser, der kræves, men det er vel ikke anderledes, end at det kan gøres. Hvor det drejer sig om en virkelig Bekæmpelse af disse Sygdomme, som er saa nedbrydende for Samfundet, tror jeg, at Lægerne vil betragte det som en Samfundspligt at være omhyggelige og omsorgsfulde ved Udfyldelsen af de Erklæringer, Attester og Indberetninger, de skal afgive.

Med Hensyn til Smitteopsporingen vil jeg ansé det for at være en meget stor Ting, at vedkommende Mand eller Kvinde kan betro sig til den Læge, som han kender, og som han ved vil vejlede og trøste ham, for man maa jo ogsaa huske paa, at mange af disse Mennesker, der henvender sig til de private Læger, ikke er, om jeg saa maa sige, det almindelige Stampublikum, som man finder paa de offentlige Klinikker. Jeg kan sige, at dette Spørgsmaal er et principielt Spørgsmaal for os, vi vil ikke, og vi kan ikke

vige paa dette Punkt. Derfor har vi set os nødsaget til at stille de Ændringsforslag, som findes i Betænkningen, og jeg vil anbefale det høje Tings Medlemmer at stemme for disse Ændringsforslag.

Mogens Fog: Paa min Partigruppes Vegne kan jeg give Forslaget vor Tilslutning i Hovedsagen, men i to Henseender ser vi os ikke i Stand til at tiltræde Flertallets Forslag. For det første mener vi, at den Interesse, som Udvalget har vist for Ansættelse af Socialhjelperne, passende havde kunnet give sig Udslag i selve Loven, hvor den vilde have lukket en Dør helt op, som nu kun aabnes paa Klem gennem de Bemærkninger, der staar i Betænkningen om Socialhjelperne. Det er vanskeligt at se, hvorledes Socialhjelperne snarere skulde kunne udvikle sig til et Sædelighedspoliti, ifald Bestemmelser som dem, vi foreslaar i Betænkningen, blev optaget i Loven, end hvis man bliver staaende ved, hvad der udtrykkes i Betænkningen. Jeg behøver ikke yderligere at motivere den Værdi, man kan have af Socialhjelperne i Opsporing af Smittekilden o. s. v., idet Udvalget jo som Helhed er enigt heri.

Men dernæst vil min Partigruppe kunne tiltræde de af det konservative Mindretal stillede Ændringsforslag om Adgang for praktiserende Læger til at behandle for offentlig Regning. Jeg indrømmer, at det altid er vanskeligt at træffe Afgørelse af, om en bestemt Sygdomsgruppes Behandling skal forbeholdes en begrænset Kreds af Læger, og det er ganske særlig vanskeligt ved en Sygdomsgruppe af saa stor samfundsmæssig Betydning som den, vi her beskæftiger os med. Men det er min Overbevisning, at Lovens Hovedformaal vil være bedst tjent med, at denne Adgang bliver aabnet, og at det navnlig spiller en praktisk Rolle paa Landet. Naar man dér henviser til det mere diskrete Forhold, der er mellem en Læge og hans faste Patienter, end mellem Lægen paa en Klinik eller en visiterende Læge i en Naboby og de Patienter, der kommer eventuelt fjernt fra, saa betyder dette jo ikke først og fremmest, at man vil tage Hensyn til Patienterne, selv om dette naturligvis ogsaa spiller en Rolle, men det betyder, at man hermed mener at faa flere Patienter under Behandling, mener at opnaa, at Patienterne tryggere henvender sig til Lægen, naar det kan ske til en, de kender.

Og paa samme Maade kan jeg give min Tilslutning til det, den ærede konservative Ordfører sagde i Retning af, at